

DET KONGELIGE
FINANSDEPARTEMENT

Faktaark

Øke påslaget i normrenten for skattlegging av rimelige lån i arbeidsforhold

Regjeringen vil øke påslaget i normrenten fra 0,5 til 1,0 prosentenhet, slik at normrenten samsvarer bedre med ordinære renter på boliglån.

Den økonomiske fordel av rimelige lån i arbeidsforhold, hvor renten er lavere enn markedsrenten, er en naturalytelse og skattlegges som lønn. Den skattepliktige rentefordelen settes til differansen mellom renten som skattyter betaler, og normrenten.

Normrenten er basert på renten på statskasseveksler med kort løpetid tillagt et påslag på 0,5 prosentenhet. Da denne modellen for å fastsette normrenten ble vedtatt innført høsten 2003, ble det antatt at den over tid ville gi et godt anslag på beste effektive markedsrente på utlån fra bankene.

Utviklingen i rentemarkedet, kombinert med metoden for å fastsette normrenten, har ført til at normrenten i dag er vesentlig lavere enn de beste boliglånsrentene. Forskjellen mellom normrenten og andre lånerenter har økt vesentlig de senere årene. Dermed blir det beregnet for liten eller ingen økonomisk fordel av mange rimelige lån i arbeidsforhold. Det kan gi skattemessige insentiver både for arbeidsgiver og arbeidstaker til å benytte rimelig lån i arbeidsforholdet som alternativ til ordinær lønn. På den måten reduseres grunnlaget for arbeidsgiveravgift og skatt på ordinær lønn.

Økningen av påslaget gjennomføres ved å vedta en endring i Finansdepartementets forskrift til skatteloven og vil påvirke normrenten fra 1. mars 2014.

Enkelte arbeidsgivere tar utgangspunkt i normrenten når de fastsetter renten på lån i arbeidsforhold. Arbeidstakere med slike lån, vil få økt rente. Dette gjelder for eksempel for lån i Statens pensjonskasse.

Se nærmere omtale i Prop. 1 LS (2013-2014) punkt 3.10.